

Ιερομόναχος Ακάκιος Καψαλιώτης (1891 - 24 Ιανουαρίου 1971)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ιερομόναχος Ακάκιος Καψαλιώτης

Ο κατά κόσμον Ανδρέας Χατζηθεοδουλίδης του Χρήστου γεννήθηκε στην Ακαπνού της Κύπρου το 1891. Είχε τρία αδέρφια κληρικούς. Νέος ήλθε, το 1909, με άλλους Κύπριους αδελφούς στην Καλύβη των Αγίων Αναργύρων της σκήτης του Αγίου Παντελεήμονος-Κουτλουμουσίου, όπου εκάρη μοναχός το 1910. Λόγω προβλημάτων που είχαν από την έλλειψη νερού και για μεγαλύτερη ησυχία πήγε στην Καλύβη του Αγίου Γεωργίου (Θασίτου) της ησυχαστικής Καψάλας. Απέκτησε τετραμελή ευλαβή συνοδεία. Ο υποτακτικός του παπα-Ιωάσαφ ένα αυγουστιάτικο δειλινό του 2009 μας διηγήθηκε τα του βίου του.

Όταν κάποτε τον επισκέφθηκαν συγγενείς του κι επίμονα επί μία εβδομάδα τον παρακαλούσαν να δεχθεί να τον φωτογραφίσουν, για να πάνε τη φωτογραφία του στ' αδελφιά του, δεν δέχθηκε και τους είπε: «Εμείς οι μοναχοί είμεθα νεκροί άταφοι. Οι νεκροί δεν φωτογραφίζον-ται. Φωτογραφίες βγάζουν οι ζωντανοί». Έλεγε στους μοναχούς του: «Μη πιστέψεις ότι έκανες τίποτε, γιατί θα το χάσεις». Συνήθιζε να λέει: «Δεν με ωφέλησαν τόσο τα βιβλία και τα άλλα, όσο η ενθύμηση του λογίου “ενθυμού το δι’ ου εξήλθες”. Να μη λησμονάμε γιατί αφήσαμε τον κόσμο, τους δικούς μας, τα πράγματα».

Η Ιερά Κοινότητα τον έστειλε ως Πνευματικό στη μητρόπολη Φιλίππων για εξομολόγηση. Μία ημέρα, τότε που ήταν εκεί, τα παιδιά ενός σχολείου άρχισαν να τον πετροβολούν. Παρότι οι δάσκαλοί τους τα έβλεπαν δεν τα παρεμπόδισαν. Μία πέτρα μάλιστα τον κτύπησε στο κεφάλι και καταματώθηκε. Όταν επέστρεψε και το διηγείτο στη συνο-δεία του, του είπαν: «Μα, Γέροντα, δεν διαμαρτυρήθηκες σε κανένα; δεν είπες τίποτε;». Εκείνος απάντησε: «Γιατί; Για να χάσω τον μισθό μου που κτύπησα ...;».

Επί εξήντα χρόνια υπήρξε άξιος λειτουργός του Υψίστου. Όταν μόνο, λόγω των γηρατειών του, βάρυνε, διέκοψε, τις αναίμακτες θείες ιερουργίες. Προείδε το τέλος του. Είπε στον παπά του να λειτουργήσει την Πέμπτη και όχι το Σάββατο,

γιατί θα φύγει για ταξίδι ... Ζήτησε να του διαβάσει ο παπάς του τη συγχωρητική ευχή. Εκείνος του είπε πως πρέπει πρώτα αυτός να διαβάσει σε όλους συγχωρητική ευχή. Έτσι κι έγινε. Η σκηνή ήταν λίαν συγκινητική. Δεν θέλησε μετά τη θεία Κοινωνία να γευθεί τίποτε. «Έχω μεγάλο ταξίδι μπροστά μου» λέγει. Όλοι κατάλαβαν ότι σύντομα θ' αναχωρήσει της παρούσης ζωής. Το βράδυ εκείνο ένας νέος μοναχός τον συντρόφευε πλάι του. Μόλις λίγο αποκοιμήθηκε, η ψυχή του Γέροντος Ακακίου φτερούγισε για τον ουρανό. Ήταν της αγίας Ξένης και ξημέρωνε του αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου στις 24.1.1971. Η ευχή του Γέροντα βοήθησε τη συνοδεία του μέχρι σήμερα, όπως μας είπε ένα ωραίο απόγευμα ο παπα-Ιωάσαφ στην ήσυχη αυλή της λιτής Καλύβης του.

Πηγές - Βιβλιογραφία

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Παντοκράτορος.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Β΄, εκδ. Μυγδονία σ.837-838